

[Korsgaard.]

Det har Tjenestemændene ment var en Uretfærdighed over for dem paa en Tid, da det var givet for alle, at Statens Udgifter maatte nedbringes, og uagtet Tjenestemændene gennem deres Organisationer gav Tilslutning til det, der den Gang blev gjort, er Forholdet altsaa ligegodt det, at Tjenestemændene mener med Rette at kunne bebrejde de Konservative noget, hvorimod de mener, at Socialdemokraterne, det er netop Folk, vi kan stole paa! Men det er dem, der har afskediget de 65-aarige, og hvad har de gjort mere? Ja, hvad var det, der blev gjort, dengang der skete det, som Statsministeren kaldte et politisk Bedrag, da man nedskrev Kronen ved en Lovakt? Ja, enhver, der kan tænke — og jeg haaber, at Tjenestemændene kan tænke ogsaa uden for det, de har med at gøre til daglig —, maa vide, at det, der skete, var, at man uden om Tjenestemændenes Tillidsmænd nedsatte Tjenestemændenes Lønninger. Det er det underlige ved det, at det har man ikke hørt noget om; det, som Statsministeren altsaa selv kaldte et Bedrag, har Tjenestemændene eller i hvert Fald mange af dem ment var noget, man kunde gøre, og saa kunde man ligegodt være en fin Mand, om jeg saa maa sige, en Mand, som Tjenestemanden kunde have virkelig Tillid til med Hensyn til, at hans Lønningsvilkaar under dette Styre ikke blev forandret.

Det er disse Skæbnens mærkelige Tilskikkelser, jeg gerne her har villet stille i en vis Belysning, jeg synes, der kunde være Grund dertil. Det er nemlig Baggrunden for Samraadet med Ministeren for offentlige Arbejder gaaende ud paa, at vi ønsker, afskedigede Tjenestemænd over 65 Aar beholder deres Jernbanefrikort, saa længe de vilde have kunnet beholde dem, hvis de var blevet i Tjenesten, til de var 70. Det fremgaar af Betænkningen, at der har været Samraad om det, og jeg kan sige, at den nuværende Minister for offentlige Arbejder, som jeg tror noget bedre om end om den afgaaede med Hensyn til Forstaaelsen af, hvilke Hensyn man skylder de 65-aarige, heller ikke har udtalt sig paa en saadan Maade, at jeg har Grund til at antage, at der ikke skulde være Mulighed for, at dette meget beskedne Ønske imødekommes.

Der har for mig rejst sig Spørgsmaalet, om det under disse Forhold vilde være rigtigt at føre Samraadet ned i Salen. En og anden vil vel ogsaa spørge, om det er rigtigt af mig at holde en Tale som den, jeg har holdt, som Baggrund for (Afbrydelse: Hør!). Ja, De skal ogsaa nok

faa min Mening at vide . . . som Baggrund for, at jeg vil opnaa noget. Jeg forstaar ikke denne Tankegang. Skulde det, at en eller anden Rigsdagsmand bruger en eller anden Form, betyde, at en i sig selv rigtig Handling af den Grund ikke blev gjort, saa maa jeg antage, at det maa være meget smaa Mænd, der sidder i den danske Rigsdag. En æret Afbryder sagde hør. Jeg maa efter dette antage, at han ikke hører til de største. Nej, det maa være Tingen i sig selv, der er det afgørende. Det vilde være det samme, hvis nogen vilde mene, at hvis de Konservative ønskede en bedre Forsvarsordning end den, vi har, skal vi være venlige over for Stauning, og saa skal vi tro, at han er jo paa Vej, han skal have nogen Tid, der er visse Besværligheder med den lille Bror og hist op og herved. Jeg maa tilstaa, at jeg ikke giver en Bønne for den Betragtning allerede af den Grund, at jeg tror, at den Mand, som ikke gennemfører sligt, som har et saa stort Parti bag sig, som Statsministeren i Øjeblikket har, og ikke gennemfører det, er en Mand, som i Virkeligheden ingen Mening har. Og saaledes takserer jeg for øvrigt ogsaa den højtærede Statsminister i denne Situation. Det er en Mand, der vil bruge Vendinger, som uden at forpligte til den ene Side dog kan skabe en vis blid Stemning til den anden; det koster ikke noget, og er der nogle, der vil lade sig narre, eh bien! saa lader de sig narre. Jeg tror ikke paa den Slags Ting. Er Forsvarssagen i sig selv en Sag, som Socialdemokratiet vil gaa ind for, vil jeg gaa ud fra som selvfølgeligt, at saa gaar de ind for den, uden Hensyn til, om de bliver klappet eller riset, og saa maa det være for Sagens Skyld, ikke for den tilfældige Behandling, man faar.

Men det er mange mærkelige Argumenter, man kan træffe, og her vil jeg gerne fremdrage et andet Tilfælde. Der har for nylig fundet en ikke helt almindelige Embedsbesættelse Sted, idet en nuværende Rigsdagsmand er blevet konstitueret i Embedet som Hypotekbankdirektør. Der er ingen, der har turdet sige, at det ærede Medlem har en naturlig Uddannelse, der svarer til den Stilling, han har faaet, en meget høj Tjenestemandsstilling, og som han har faaet i en Alder, hvor han havde kunnet tage sin Afsked, hvis han havde været i Stillingen. I den Alder konstituerer man ham, og med hvilken Berettigelse? Ja, det synes jeg er det mest vidunderlige i Sagen. Man siger, at dengang Venstre raadede over Tingene, gjorde de noget, der ikke var bedre! Det er egentlig et vidunderligt Ræ-